

Manifestació multitudinària, al barri del Cabanyal de València, contra l'ampliació de l'avinguda de Blasco Ibáñez. Fou el 31 de gener d'enguany.

Urnes mig buides, carrers ben plens

La crisi institucional que travessa el País Valencià ha fet eixir al carrer milers i milers de ciutadans farts de l'actitud dels governants. L'associacionisme, viu com mai, contrasta amb una oposició al PP que camina desorientada.

Bullen els carrers del País Valencià, escenaris de tot de manifestacions per motius diversos. L'anomenada *societat civil* ha pres la paraula i respon multitudinàriament contra els despropòsits que, a parer seu, emanen del Consell. Ni l'avantsala de les eleccions del 2007 –quan la fi del cicle polític del PP semblava factible–, no va reunir tantes congregacions crítiques amb el poder. Ara, quan el mapa polític és bastant més

atomitzat i aquell canvi es presenta molt més costera amunt, tot d'associacions es revoltent i se situen a la primera línia de la reivindicació. La dimissió d'un Consell inoperant per culpa del *cas Gürtel* i els estira-i-arrotonsa d'uns grups de l'oposició desorientats i deprimits, les ha dutes a brandar la bandera de la regeneració.

Hi ha, és clar, els esdeveniments que se succeeixen al barri del Cabanyal-Canyamelar de València, on la plataforma

veïnal *Salvem el Cabanyal* fa anys que s'oposa als plans de l'ajuntament. Mai, però, no havien aplegat tanta gent com el 31 de gener passat, quan l'allargassat carrer de la Reina va omplir-se de veus i pancartes en defensa de la rehabilitació –no pas de la destrucció– d'aquell entorn mariner.

Els actors i les empreses teatrals també planten cara. Tant l'Associació d'Actors i Actrius Professionals Valencians (AAPV) com l'Associació Valenciana d'Empreses Productores de Teatre i Circ (Avetid) han mostrat la negativa a acceptar, per exemple, l'extinció del Circuit Teatral Valencià.

De la mateixa manera, brollen tot de plataformes ciutadanes en defensa dels serveis públics i de l'atenció als més desfavorits, just els qui paguen la crisi que assota els comptes de la Generalitat.

Imatges de la protesta del Col·lectiu No a la Corrupció al centre de València -31 d'octubre del 2009- i de la diada del 25 d'Abril a Alacant, el 2008.

La Plataforma en Defensa de la Llei de Dependència, la Plataforma per la Sanitat Pública i la Plataforma en Defensa de la Salut Mental s'han prodigat força, darrerament. En un altre sentit, acaben de nàixer dues plataformes de caire crític amb la manera de governar del PP: la Plataforma Cívica per la Transparència i la Pluralitat de Canal 9 –impulsada, entre més, per Alfons Puncel– i el Col·lectiu No a la Corrupció –Reyes Matamales n'és una cara visible– en són dues mostres. Tant Puncel com Matamales militen a Iniciativa del Poble Valencià, però a recer seu s'apleguen tot de persones d'ideologia diversa. Ací fan un paper molt important les xarxes socials: les dues manifestacions convocades al centre de València per ambdues plataformes foren difoses a través d'internet. Els primers van eixir al carrer el 17 d'abril d'enguany, i els segons, el 21 d'octubre del 2009.

Tan activa o més és la Plataforma d'Iniciatives Ciutadanes d'Alacant (PIC), que aixopluga associacions di-

verses i que els darrers anys s'ha mostrat molt crítica amb tot d'actuacions dutes a terme pel consistori local. Al capdavant hi ha Manuel Alcaraz, un històric d'Esquerra Unida que fa temps, però, que va desmarcar-se'n. L'entramat cívic a la capital de l'Alacantí és molt important i ha estat decisiu a l'hora de criticar plans urbanístics com el de Rabassa o desfets del patrimoni històric de la ciutat.

Fidels a la seua cita, el dia 3 de cada mes l'Associació de Víctimes del Metro del 3 de Juliol [del 2006] es congreguen davant la porta de la Seu de València que recau a la plaça de la Mare de Déu. Ara fa dues setmanes que van ser homenatjats per la seua tenacitat amb un concert solidari en què van recaptar fons per a continuar la lluita: "43 morts, 47 ferits, 0 responsables", n'és el lema. Francisco Camps sempre s'ha negat a rebre'ls oficialment a Palau.

D'associacions en defensa del medi n'hi ha de tots colors a llocs com el cap i casal: Salvem el Botànic i Per l'Horta no han deixat de treballar per salvar aquests

dos entorns, i Xúquer Viu encara fa mans i mànigues perquè els transvasaments no feresquen de mort un riu que tampoc no travessa, precisament, el moment més dolç.

El Col·lectiu de Músics Ovidi Montllor, que aplega aquells que s'adrecen en català i que pateixen l'oblit sistemàtic del Consell, tampoc no s'han quedat plegats de braços. Ni l'Associació de Crítics d'Art, que van solidaritzar-se de seguida amb l'acte de censura dictat per la Diputació de València contra una exposició de fotoperiodisme.

Valencians pel Canvi, Ca Revolta, la Societat Coral el Micalet, els sindicats i Acció Cultural del País Valencià també fan sentir la seua veu. Aquesta última fa mesos que recull signatures perquè la iniciativa legislativa popular (ILP) "Televisió sense fronteres" arribe a bon port. 1.050 fedataris valencians ja han arreplegat unes 200.000 signatures. És aquest, el país que es mou.

Victor Maceda